

ה"יער" של מאיה ברינר:

"יער" של מאיה ברינר היא עבודה שאי אפשר לנער אותה מהמחשבה, וגם לא את השאלות האמנותיות, האנושיות והנשיות שהיא פותחת; פותחת כמו שפותחים פצעים, פותחת כמו שפותחים דלת: ברוכים הבאים למסע אל תוך התת מודע.

זה מתחיל מתוך חושך ברינר מגיחה מתוכו, הולכת עם הגב אלינו, חוצה באלכסון את הבמה, זורעת אבנים קטנות בעוצמה בלתי נמנעת, אולי כאלה שיעזרו לה למצוא חזרה את הדרך הביתה כמו פרורי הלחם באגדה של עמי ותמי. וכיברת הדרך מאוד קצרה אבל גם מאוד ארוכה כי היא הופכת את הבמה למקום כמעט חסר סיכוי לרקוד בו.

אנחנו מצמצמים את העיניים, מתרגלים לחשכה, נכנסים פנימה, סופרים אבנים ואז היא מסתערת פנימה בחזרה וקורסת על הריצפה. רכונה על הריצפה היא מנסה להתרומם על שתי ידיים ונכשלת, שתי הידיים נפרשות לצדדים כצלב. שוב ושוב היא חוזרת על אותו משפט. עכשיו זו היד שמטיחה את הראש קדימה, גופה מפיק קולות חרישיים. ב"יער" כל תנועה תחזור על עצמה כמעט עד אין סוף, מכה בצלילים קצרים וחדים, כאילו כל רגע פורצת בה איזו שריפה, כאילו כל הזמן היא מחטיאה את המטרה.

פס הקול שיצר אורי פרוסט עושה שימוש בסאונד מהבמה, יחד עם שילוב אלמנטים של מוסיקה שהוא יצר, והכל ביחד מקיים את העולם המדויק כל כך למחול הזה. מרגע לרגע הפיסיות נדחפת לאיזה קצה, והקרבתה של ברינר נעה בין מאזוכיזם לנטיה לאידאליזם. ברגע השיא היא נעמדת מולנו, הפה נפער מעט מנסה להפיק צליל, לחלץ משהו מתוך הגוף, והיא נראית כל כולה מתנועעת אם כי לא עשתה כמעט אף תנועה, ואת מה שנלחש לא שמענו.

"יער" היא עבודה אישית מאוד הנוגעת בעצבים החשופים ומשאירה עד הסוף את היסוד הבורע.

העבודה עלתה במסגרת "הרמת מסך"- הפרוייקט השנתי של משרד התרבות והספורט